

Paralel Hayatlar 3 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Eylül 2013

Gürültüden durulacak gibi değildi. Her odadan ayrı ayrı çığlık sesi geliyordu. Gerçi mesleğinde on yılı devirmişti ama bir türlü alışmamış gitmişti bu acı yüklü feryatlara. Duygularını zaman içinde törpülemesine rağmen yine de ara ara burkulurdu yüreği.

Her bir hastasının ayrı idi hikâyesi: Şiddet görüp aklını yitirenden tut, tecavüz mağduru kadınlar ve daha kimler kimler...

Günlük vizitesi başlayacaktı birazdan. Aslında uyguladığı tamamen bir prosedürden ibaretti, çünkü yoktu değişen bir şey. Tek değişiklik, ilaçların dozajındaki fark belki de ilaç isimlerinde yapılan değişiklikti. Tabii ki terapiler ve uygulanış stilleri de ayrı husustu ama psiko terapilere gelene kadar öncelikle ağır vakaların ilaçla tedavisi sağlanıp, hastanın hayata uyumu sağlanıyordu. Bir de durumu iyiye giden hastaların ziyaretçilerine gelip görmeleri için izin veriliyordu. Zira tamamen hayattan kopuk hastalara ziyaretçi yasağı vardı çünkü bu süreçte yalnız kalmaları gerekiyordu.

Düşüncelere dalıp gitmişti yine genç adam. Hep sorardı kendine, bu mesleği neden seçtiğini. Aslında cevabını çok iyi biliyordu ama bir türlü itiraf edemiyordu.

Kapının vurulması ile sıyrıldı düşüncelerinden.

-Girin, dedi.

Hemşire oldukça telaşlı görünüyordu, zaten normalde bu saatte doktorun odasına nadir gelirdi. Belli ki olağan dışı bir durum vardı. Ve söze girişti hemşire:

-Hocam, size ihtiyacımız var, mümkünse bir bakar mısınız?

Belli ki 402 numaralı odada yatan hastada yine bir sorun çıkarmıştı. Bazen aşırı dozun etkisiyle sorun yaşanıyordu. İleri bir depresyon vakasıydı. Aylardır sürüyordu tedavisi. Geçirdiği kazanın etkisiyle, uzun süredir tedavi görüyordu. O güne değin tek bir kelime çıkmamıştı ağzından. Aylardır uyutuluyordu. Üstelik ne arayanı ne de soranı vardı. Varlıklı bir aileden geldiği belliydi ki; ödemeler vaktinden evvel yapılır, ayrıca ekstra olarak sus payı verilirdi hastane çalışanlarına. Soyadını bilen fazla kişi yoktu. Sadece yaşlı bir kadın iki ya da üç kere gelmiş, genç kızın gereksinim duyduğu üç beş parça giyecek getirmişti. Geldiğinde de durumu hakkında gerekli bilgiyi alır ve umarsız bir şekilde çekip giderdi.

Şaşırmış bir ifadeyle hemşireye baktı doktor, belli ki rutin bir gün değildi onu bekleyen.

-Hastamızda çok büyük değişiklik var, efendim, diyen hemşire yine telaşlı bir hale bürünmüştü. Ve sonunu getirdi konuşmasının.

-Hocam, Merve Hanım kendine geldi ve kahvaltı yapmak istediğini söyledi ve de bahçede de yürümek istiyormuş, gelip görmelisiniz.

Bu, tıbben büyük bir gelişmeydi ama yanıltıcı da olabilirdi, zira depresyon vakalarında manik atakların olması oldukça olağan ve sık karşılaşılan bir durum idi. Hem doktor hem de hasta açısından hata payı taşıyordu iyi bir gözlem yapılmadığı takdirde. Peşin hükümlü olmak hastanın intihara sürüklenmesine bile yol açıp, hayati risk taşıyabilirdi. Hastanın yakın takibi ve gerekli tetkikler gerekliydi, konsültasyon gerekebilirdi çoğunlukla.

Kısa süre sonra odadaydı Merve'nin doktoru. Bir iki dakika içinde ekip tamamlanmıştı. Aylardan beri ilk kez yatağın içinde doğrulmuş, kahvaltısını etmekle meşguldü. Öyle ki, etrafındakiler umurunda bile değildi. Alışkında zaten bu tip durumlara; öyle ya içki alışkanlığından kurtulmak için az haşır neşir olmamıştı doktorlarla. En kötü ihtimalle iki üç ay yatıp çıkar, eski hayatına geri dönerdi. Yalnız ters giden bir şeyler vardı. Kendisi durumun farkında olmasa da, endişe içindeydi vizitedeki doktorlar. Yaşadığı bunca olaydan sonra, aşırı mutluydu genç kız; sanki tatile çıkmış, bir otel odasında dinleniyormuşçasına rahat ve mutlu görünüyordu. Büyük ihtimalle olayı hiç yaşamamışçasına, bilinçaltına atmıştı, ayrıca oldukça da sakindi.

-Merve Hanım, nasılız bu gün, diye sorunca, klinik şefi:

-Annemi çok özledim, dünden beri; öyle ya her gün gelse bile doyamıyorum ona. Bu arada bavullarımı hazırlayacağım, izin verin de hazırlanayım; uçağım iki saat sonra. Hadi çıkın artık odadan, hemen bir taksi çağırın, acele edin beyler.

-Şey, anneme söyleyin gelsin, hadi ama...

Basit bir depresyon vakası gibi görünen durum, şimdi oldukça komplike bir hal almış görünüyordu.

Aniden genç kız kata tonik halden çıkıp, şiddetli bir ağlama krizine girdi. Uyandığı andan itibaren sürekli farklı ruh hallerine bürünüyordu. Gerçek olan bir şey vardı ki; bastırmaya çalıştığı olay ve duygu durumu artık yüzeye çıkmaya başlamıştı.

-Onu ben öldürdüm, ben yaptım, benim yüzümden öldü...

Geçirdiği sinir krizi aslında iyiye işarettti. Eninde sonunda gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu, aksi

takdirde şoktan çıkması mümkün olmayacaktı. Perişan halde, bağırıyordu bir yandan. Belli ki, tedavi süreci işe yaramıştı; ilerleyen zamanlarda uygulanacak terapi ile eski yaşantısına dönmesi oldukça muhtemeldi, tabii ki içkiyi devre dışı bırakıp yola onsuz devam edecekti.

Birer ikişer boşaltılar odayı. Hemşire sakinleştirici iğneyi yapıp, usulca çıktı diğerleri gibi. Ağlamak sakinleştirmişti Merve'yi. Aylarca gördüğü kâbuslar aslında gerçeğin ta kendisiydi. Kazayı her gün her gece yaşıyordu. Aralarda uyansa da devam ediyordu kabus. Gerçeği kabul etmek artık tek çaresiydi. Nasıl ki terk edilmişliği koca bir gerçekse, kaza da kabul etmesi gereken bir diğer gerçektir. Gittikçe uyuşmaya başladığını fark etti, ama en azından yüzleşmişti olanlarla; her ne kadar aylarca inkar etse de, gerçeği kabullenışı iyiye işaretti.

Ayrıca bir an evvel buradan çıkıp, halletmesi gereken yarım kalmış bir işi vardı: Benliğinin yarısı, her şeyin tek sebebi o aşağılık kardeşi. En kısa zamanda buradan çıkıp, onun hayatını cehenneme çevirecekti. Nasıl ki, kendi hayatı bir cehennemden farksızdı, ödecekti bunu ona, onun da hayatını cehenneme çevirecek ve tüm intikamını alacaktı.

Her ne kadar olayın tek sorumlusu kendisi gözüксе de, kazada kimin parmağı var, bunu kanıtlayıp, ispat edecekti cümle aleme. Bakımdan yeni çıkmış bir arabanın freni nasıl oluyor da tutmuyordu. Evet, amacına ulaşmıştı Pınar: Kazaya sebebiyet vermiş ve annesinin ölümüne yol açmıştı ama unuttuğu bir şey vardı, kız kardeşi sandığından akıllı ve sağlıklıydı. Her şeyin hesabını verecek ve çok pişman olacaktı aç gözlülüğüne...